

Utrápená Helenka

Tento príbeh mi porozprával môj dedko.

„V dedine žila jedna veľmi pekná dievčina, ktorá bola nielen pekná, ale aj bohatá. Mláďenci išli na nej oči nechať. Nejednému z nich pobláznila hlavu. Keď mala tak sedemnášť – osemnášť rokov, rodičia jej začali hľadať vhodného ženícha. Vhodného nie krásou, ale bohatstvom, ako to v tých časoch bolo. Rodičov nezaujímalo, či ich dcéra ľúbi toho mláďenca a či je pre ňu vhodný aj vekom. Zaujímalo ich hlavne to, či má majetky, polia, lúky, ktoré by sa mohli dať dokopy a tým majetok zväčšiť.

A tak to bolo aj v prípade mladej krásavice Helenky. Rodičia čoraz častejšie pozývali do ich domu obstarožného starého parobka Feriho, ktorý mal veľký majetok, polia, kone, kravy. Nič nedbali na to, že ich Helenka má osemnášť rokov a Ferimu do štyridsiatky chýbal rok. Okrem toho bol tlstý, zanedbaný a hlavne rád sa pozrel na dno poháríka.

Helenka ho nemohla ani vidieť, ale čo mala robiť proti vôli rodičov? Ona v srdci nosila milého, mladého šuhaja Janka, o ktorom zase nechceli počuť jej rodičia. Že prečo? Nuž bol chudobný, žil sám s matkou, lebo otec mu zomrel, nemali nič, mama chodila slúžiť do kaštieľa a po večeroch šila ženám v dedine blúzky, sukne a podobne. Takto si zarábala na chlieb pre seba a syna. Ale Janko bol dobrý, milý chlapec.

Ako áno, ako nie, rodičia donútili Helenku vydať sa za Feriho. Vybavili ohlášky, chystali svadbu. Tešili sa, len Helenka chodila ako vymenená, akoby duša chodila do nej spávať. Tajne sa stretávala s Jankom, ale vedela, že to asi dlho nepotrvá, lebo ona o dva týždne pôjde k oltáru. Aj Janko chodil so zvesenou hlavou, ako bez duše, smutný.

Po všetkých prípravách, prišiel deň sobáša. Helenka v svadobných šatách vyzerala ešte krajšie a vedľa nej ňou nenávidený Feri. Kráčali vo svadobnom sprievode ku kostolu na sobáš. Janko zobďaleč sa prizeral na svoju milovanú a smútil.

Počas svadobného obradu, keď sa kňaz opýtal Helenky, či je jej rozhodnutie slobodné a či chce vstúpiť do manželského zväzku, Helenka skríkla:

„Nie! Nie!“ a zutekala od oltára von z kostola.

V kostole nastalo chvíľu ticho, všetci na seba pozerali. Po precitnutí vyšli z kostola a podľa závoja, ktorý našli na cestičke smerom k lesu, vytušili, že mladá snúbenica ušla asi do lesa.

Vybrali sa ju teda hľadať. Nad riekou v lese sa týčilo bralo. Tam dobehla Helenka spolu aj s Jankom, ktorý pri dverách kostola stál a sledoval obrad. Možno, že ju aj čakal, možno boli dohovorení, ktovie. Ale isté je, že spolu ruka v ruke z toho brala skočili do rieky.

Namiesto svadobných zvonov zaznel umieráčik. O dva dni pochovali dvoch mladých ľudí, ktorých láska sa naplnila až po tejto tragédii, keď ich pochovali do jedného hrobu.

Ľudia toto bralo nazvali „Braltovská skala“ (mladuchina skala).

Nie je dôležité bohatstvo, ale to či sa majú dvaja mladí ľudia radi, čiže vnučka moja, dôležitá je láska v živote,“ ukončil svoje rozprávanie dedko.

**Katarína Andrejčáková,
Základná škola Kysak, 9. ročník**